

[Aksel Larsen.]

de lave indtægter og i den nederste halvdel af mellemindkomsternes gruppe; og som jeg allerede har sagt, er det netop det, der bevirker, at de borgerlige partier nu har mistet deres kærlighed til momsens og er blevet modstandere af den.

Vi har videre gennem de aftaler, der er truffet med regeringspartiet, fået sikkerhed for, at vi i dette land vil få en tidssvarende jordlovgivning, og at der gribes ind mod jord- og grundspekulationen, at der kommer en virkelig kapitalvindingsafgift, og at der oprettes en offentlig boligfond; alt dette får os altså til at sige, fordi vi ved, at dette er det resultat, der enten bogføres i dag, eller som vi kan regne med kan bogføres i fremtiden, at så vil vi stemme for de fire lovforslag, der er sat til anden behandling her i dag.

De partier, der, som vi nu har hørt, ikke vil være med til skattereformen, er vrede over, at de ikke kom med i et forlig. Ja men jeg er nødt til at sige, at det er deres egen skyld; deres indsats dels i udvalget, dels under, skal vi kalde det de firkanterede partiforhandlinger, der er blevet ført, bestod jo i et politisk spil sorteper, hvor det faktisk var umuligt at få klar besked af dem, om de ville være med eller ikke være med; de tabte spillet; det var dem, der startede det, og de kan ikke i den anledning rette bebrejdelser mod regeringen.

Hvad var egentlig det endelige og ultimative krav, man stillede fra de borgerlige partiers side eller fra de radikales og fra de konservatives side? Ja; man sagde ikke, det var et ultimatum; man ville ikke bruge ordet, men det var et ultimatum. Man ville have et skatteloft lagt så lavt, så man kunne sige sig selv, at indkomstskatternes provenu blev ringe, og det eneste sted, man ikke ville lægge loft, det var over de indirekte skatter. Man krævede oven i købet et loft over, hvad staten måtte kunne få ind af indkomstbeskatningen, ikke blot et skatteloft i den forstand, at ingen måtte beskattes til mere end 45 pct. af sin bruttoindkomst, i hvert fald hvad angår skatter til staten, men man forlangte en aftale med regeringen om, at den påtænkte skatteskala højst måtte anvendes med 90 eller maksimum 95 pct., uanset om statens

finansbehov skulle blive større. Ja men sådan et krav kan naturligvis ingen regering honorere, den ville binde sig selv, det ville blive umuligt for den at arbejde. Ingen kan forudse, hvad statens finansbehov bliver. Ja, vi kan forudse det i store træk, men der kan melde sig udgifter, som vi ikke i dag kan forudse, og så må naturligvis regeringen og folketinget være frit stillet.

Man er så vred over det aftalte samarbejde mellem regeringspartiet og socialistisk folkeparti. De, der er vrede over det, glemmer, at de selv havde det store taktiske mål med deltagelsen i forligsforhandlingerne dels at gøre skattereformen til en karikatur, dels at spænde socialistisk folkeparti ud, helst forbyde regeringen ethvert samarbejde med et parti, der dog vistnok står den adskilligt nærmere end de borgerlige partier.

Vi har hørt debatten her i dag, og jeg tror, at intet øje var tørt, da hr. Henry Christensen talte om statsministeren, Cæsar og Brutus, og jeg tænker mig, at hele salen hulkede, da han rettede sin gribende appel til SF-gruppens medlemmer om dog endelig at stemme imod momsens sammen med de borgerlige partier og derved bringe regeringen til fald. Med andre ord, han tiggede og bad SF-gruppen, om vi dog ikke ville fungere som Brutus og være med til at dolke denne regering, så de borgerlige kunne komme til. Det skulle ske her i senatet, undskyld, her i folketinget. Vi kan ikke gøre dem den tjeneste. Man kan spare sig sådanne appeller.

Man kan forsøge at forstå det, som man dog er begyndt at forstå, at vi lever i en ny tid. Nu gennemføres den største og rigtigste skattereform, Danmark har set, og den kan gennemføres, fordi socialdemokratiet og socialistisk folkeparti har fået flertal i folketinget. Så kan man fra anden side nok så mange gange sige: ja, men hvordan er det med stemmeprocenterne? I havde jo til sammen kun 49,1 pct. af de afgivne stemmer. Ja, hvis man fra den side vil tælle de uafhængiges stemmer med, må man naturligvis gerne for mig, det kunne jo se ud, som om man har nærmet sig de uafhængige, og at de uafhængige sådan set ikke savnes her i tinget, når det drejer sig om at få en reaktionær politik repræsenteret. Men om man vil gå så langt, at man også tæller retsforbundets stemmer med, ja, det tvivler jeg dog allige-